

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Q.N.T.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 15. 3. 2019 č. j. OAM-190/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručitou ke Krajskému soudu v Plzni dne 28. 3. 2019, doplněnou podáním ze dne 14. 4. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 15. 3. 2019 č. j. OAM-190/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 7. 2019.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalobce dále odkazoval na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kdy: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnici a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se podle žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
3. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný fakticky pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by se specifickou situací žalobce, který pobýval na území České republiky po delší dobu a vytvořil si zde společenské a ekonomické zázemí, začlenil se tedy do komunity krajanů a plánoval na území České republiky po nějakou dobu setrvat a poté se vrátit zpět do Vietnamu, blíže zabýval. Zásadním cílem žalobce bylo ještě po nějakou dobu setrvat na území České republiky, kdy se spolehl na tvrzení svého krajana, podle něž byl možný legální pobyt na území České republiky prokázat pořízení si dokladů některého členského státu Evropské unie. Ačkoliv se žalobce bezpochyby dopustil protiprávního jednání, poukázal na to, že se využití padělaných dokladů dopustil z nedbalosti. O nedbalosti žalobce dle něj svědčí i to, že doklady, jejichž kvalita byla přinejmenším pochybná, předložil dokonce kontrole cizinecké policie v domnění, že se tím nevystavuje nebezpečí postihu za trestněprávně relevantní jednání. Nepopíratelným cílem žalobce je setrvat na území ČR, nelze tak souhlasit s žalovaným, že by hrozilo, že se bude spolupráci s žalovaným bránit a bude příslušná řízení jakkoliv mařit, neboť právě tím by se zbavil možnosti pobývat v ČR alespoň na základě provizorního statusu zajištěného jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv nelze zastrít, že skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který svoji pobytovou historii prokázal, má zájem na prodloužení svého pobytu na území České republiky, nelze pouze z jeho nelegálního pobytu a využití falešných dokladů, které sám žalobce ovšem považoval za pravé, vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

4. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, když např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí.
5. Žalobce poukazoval na skutečnost, že dlouhodobě pobýval na území České republiky, vytvořil si zde jisté sociální a ekonomické zázemí a má v úmyslu svůj pobyt na území České republiky ještě o jistou dobu prodloužit, tak nemůže být využití padělaných dokladů klíčovým důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Žalobce nemá v současnosti důvod s žalovaným nespolupracovat, protože by tím minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by zkrátil dobu legálního pobytu na území České republiky. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.
6. Ve vyjádření k podané žalobě ze dne 23. 4. 2019 žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky dle § 87 odst. 1 zákona o azylu žalovaný zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-96831-18/ČJ-2019-000022-ZSV ze dne 8. 3. 2019 zajištěn podle § 124 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 7. 3. 2019 byla kontrolována totožnost žalobce, který při kontrole předložil padělaný cestovní doklad a padělaný doklad totožnosti, žalobce tedy pobýval na území České republiky neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu a při kontrole totožnosti se snažil obejít policejní orgán padělanými doklady totožnosti. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen, zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Z daného je dále zřejmé, že v jeho žádosti o mezinárodní ochranu šlo žalobci především o legalizaci jeho pobytu na území ČR.
8. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy správní orgán -

žalovaný připomněl, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Dále žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále citoval názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. A k námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný shledal žádost žalobce jako účelovou se snahou o legalizaci pobytu na území, správní orgán – žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 41Az 17/2016 ze dne 31. 08. 2016.

9. K námitce týkající se toho, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázáno na stranu 3 napadeného rozhodnutí o zajištění).
10. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě tak shledal jako nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
11. Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, kdy žalobce sdělil, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto ve věci bez nařízení ústního jednání a žalovaný ve lhůtě nevyjádřil, zda žádá nařízení ústního jednání k projednání věci a soud ani jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
12. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud **neshledal** žalobu **důvodnou**, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.
14. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění tak, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, předtím se však ujistil, že jsou ve shodě se správním spisem.
15. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
16. Při posuzování žalobních námitek vzal soud v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb.
17. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí: „rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení

zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

18. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
19. Ve věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
20. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 7. 3. 2019 byla kontrolována jeho totožnost, kdy při kontrole předložil padělaný cestovní doklad a padělaný doklad totožnosti, žalobce tedy pobýval na území České republiky neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu a při kontrole totožnosti se snažil obejít policejní orgán padělanými doklady totožnosti. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen, zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková a bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění.
21. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve 13. 3. 2019, tedy až poté když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
22. K otázce uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, a to, že uložení zvláštního opatření by nebylo účinné, neboť žalobce vědomě nerespektoval a porušoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti a z chování žalobce lze tedy předpokládat, že zvláštní opatření by se minulo svým účinkem. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu a při kontrole totožnosti se snažil obejít policejní orgán padělanými doklady totožnosti. Soud dospěl k závěru, že právě z chování žalobce, jež vědomě pobýval na území České republiky bez jakéhokoli povolení k pobytu a ani neměl snahu danou situaci legálně řešit, lze důvodně usuzovat, že dodržování pravidel a povinností daných právními předpisy je vlastnost žalobci zcela cizí. Soud se zabýval také otázkou, zda byla splněna podmínka podle § 46a odst. 1 písm. e), kdy dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána až v zařízení pro zajištění cizinců, což ani sám žalobce nezpochybňoval a potvrdil, že ji podal v reakci na své zajištění. Spornou otázkou tak zůstalo, zda žalobce podal uvedenou žádost účelově se záminkou vyhnout se správnímu vyhoštění či rozhodnutí o něm pozdržet. Soud konstatuje, že z předložených důkazů je zřejmé, že žalobce měl možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již daleko dříve, což neučinil. Svou žádost podal teprve v reakci na své zajištění a soud je přesvědčen, že uložení zvláštních opatření žalobci by se minulo účinkem, když je potřeba zajistit žalobcovu přítomnost i pro případné řízení o jeho vyhoštění. Námitka žalobce, že by nemařil průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany, se soudu zdá zcela plochá, neboť účelem zajištění v tomto případě není pouze zabezpečení přítomnosti a součinnosti žalobce při řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž i obstarání přítomnosti žalobce v případě

neudělení azylu a jeho následného vyhoštění. Vzhledem k tvrzení žalobce, že se chce i nadále zdržovat na území ČR, alespoň pomocí mezeitímního pobytového statusu žadatele o azyl, došel soud k závěru, že by žalobce zřejmě neposkytoval dostatečnou součinnost při svém vyhoštění, kdyby mu byla uložena zvláštní opatření. Ze shora uvedeného je zřejmé, že v jeho žádosti o mezinárodní ochranu šlo především o legalizaci jeho pobytu na území ČR a soud se v daném případě domnívá, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce zcela jistě mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

23. Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné, dostatečně odůvodněné a zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalovaný, který měl plný úspěch ve věci. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto soud výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 4. 2019 č. j. 17A 59/2019 – 16 byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání a podání žaloby) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále odpovídající daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) ve výši 1 428 Kč. Celková výše odměny přiznána ve výši 8 228 Kč. Odměna bude v přiznané výši vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 9819.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.

samosoudkyně